

Jarmila Bočánková

(scénář k rozhlasové reportáži)

Vypracovali: Lucie Rosenthalerová, Zuzana Pešková, Ondřej Zahradník, Jan Foniok –
žáci 8. B, 2. ZŠ Schwarzova Plzeň, pod vedením paní učitelky Lenky Štíbrové.

Jarmila Bočánková

„Nikdo mi neřekl: „Mám tě rád.“ – příběh Jarmily Bočánkové

Dne 6. května 2014 jsme byli na návštěvě u paní Jarmily Bočánkové v Plzni na Skvrňanech, protože nás zajímal její pohnutý životní příběh.

Jarmila Bočánková, rozená Indráková, se narodila do smíšeného manželství. Matka byla Němka, otec Čech. Narodila se 14. srpna 1931 v Olomouci. Rodnou Hanou ale brzy opustila a s rodiči se přestěhovala do pohraničí, do Šternberka. Pak ale přišel rok 1938 a s ním zabrání Sudet. Jarmile bylo sedm let, když odtud museli uprchnout. Její otec byl náčelník Sokola a vlastenec, a kdyby zůstal, hrozilo by mu zastřelení. Rodina se proto přestěhovala do Tovačova k otcovým rodičům:

„V tu noc, co jsme přivandrovali z toho Šternberka, tak byla mobilizace a tatínka probudil jeho bratr ráno ve tři hodiny a řekl: ‚Jarošu, vstávej, rukujem, je mobilizace.‘ Takže tatínek odešel někam do Užhorodu a my jsme s maminkou zůstaly doma, ale vzhledem k tomu, že byla Němka, tak ji nechťeli nikam vzít do práce. Já jsem byla sedmiletá holčička, bydlely jsme vedle stáje u jedněch lidí v takové malé komůrce. Měly jsme hlad a nikdo nám nedal nic, ani tatínkovi příbuzní.“

V roce 1945 osvobodila Tovačov Rudá armáda. Sověti zajali Jarmilinu maminku kvůli jejímu německému původu. Nepomohla ani petice 120 lidí, které zachránila před stíháním gestapa. Její bývalý spolužák byl totiž náčelníkem gestapa a informoval ji, na koho mají udání:

„S mým tatínkem jsme před těmi Rusáky klečeli na kolenou. A já tedy v tom hanáckém kroji, měla jsem kytici šeríků a šla jsem vítat osvoboditele Tovačova, byla jsem na ně docela hrdá, že nás osvobodili. Když přitáhli maminku, tak jsem s tatínkem před ně klekla a prosila jsem, aby mamince nic nedělali, že to je moje maminka. Maminka měla svázané ruce na zádech. Já rusky neumím, ale předpokládala jsem, že se mě ptá, kdo jsem, tak jsem řekla: ‚No, to je moje maminka a prosím Vás, nestřílejte ji.‘ A on řekl: ‚To ja tvoja mať?‘ A já: ‚Ano, to je maminka.‘ Tak on jí rozvázal ten špagát, jak měla ty ruce svázané, a řekl: ‚Idi damoj.“

Z Tovačova se rodina po válce přestěhovala do Hlubočku u Olomouce. Jarmila si moc přála sourozence a její rodiče proto adoptovali holčičku Dadulku, které zemřela matka krátce po porodu a její teta o ni neměla zájem. Rodina žila v Hlubočku spokojeně a Jarmila si plánovala studia na typografické škole v Brně. Pak ale přišel rok 1948 s ním konec rodinného štěstí:

„Na Silvestra ráno přišlo asi sedm nebo osm takových oděnců s flintami a začalo zatýkání. Začalo to tím způsobem, že jsme vylezli z postele ještě v nočních košilích. Brečela jsem a oni řekli, ať si sbalíme nějaký průkaz, a že jsme zatčeni a že nás odvezou.“

Šest měsíců pak čekali na proces ve sklepních celách olomouckého soudu, kde byly velice špatné životní podmínky.

„Tatínka hrozně bili, na nějakém tom setkání říkali: , To jsi nedělal! To jsi neměl! To jsi udělal!‘ Oni vždycky takhle na něj a vždycky s klackem.“

V uměle vytvořeném procesu s třídními nepřáteli a zrádci byla celá rodina Indrákova dle dochovaných spisů obviněna z vyzvědačství, špionáže, velezrady a spolupráce s agenty CIC. Jarmilu Bočánkovou odsoudili na 4 roky, jejího otce na 10 let a matku na 7 let vězení. Sestru Dadulku už nikdy neviděla a o jejím dalším osudu není nic známo.

Jarmila Bočánková postupně prošla vězením na Pankráci, v Hradci Králové, v Kostelci nad Orlicí a Ústavem pro mladistvé delikventy ve Lnářích. Zde už byly podmínky lepší a dokonce si mezi spoluvězeňkyněmi našla přátele.

„Já jsem neměla nikoho doma, kdo by mi něco poslal a vždycky, když holky dostaly balíčky od maminek, tak ty nejlepší věci daly mně. Protože jsem od nikoho neměla nic a ony měly, tak jim to bylo líto, tak vždycky daly mně, a když už potom ony neměly, tak zase bylo u mě. Takže jsme zase měly všechny. To se velice tvrdilo v tom vězení přátelství.“

Se svými rodiči se Jarmila po propuštění z vězení mohla vídat jen málokdy a jejich setkání byla pokaždé velmi emotivní. Za maminkou jezdila do věznice ve Znojmě, otce navštívila pouze jednou, v době, kdy byl zavřený v Jáchymově.

„Já jsem si zažádala o návštěvu a tatínka převezli z Jáchymova do Ostrova u Karlových Varů ještě se 40 vězni, kteří byli také pozváni na návštěvu. Tam jsem ho bohužel hned nepoznala, ti pánové byli všichni oblečeni stejně do trestaneckých oblečků a byli jeden jak druhý. A když už byla návštěva v takové hale, kde bylo asi 15 bachařů s flintami v ruce a dlouhé stoly. Já jsem na něho křičela: ‚Tatínku, tatínku!‘ A on mi stejně odpovídal: ‚Jaruško, neplač!‘ A bylo to deset minut a po deseti minutách tatínka odvedli a byl konec návštěv.“

Jarmila Bočánková toužila po normálním životě. Po návratu z vězení se vdala a narodily se jí dvě děti. Její manželství netrvalo dlouho, ve svých 25 letech náhle ovdověla. Cejch politického vězně si s sebou nesla dál a ovlivňoval další život rodiny.

„Bylo Mikuláše a tatínek pracoval v Blatné na silnici a tenkrát mi řekl: ‚Jaruško, obleč děti, nastroj je, je mikulášská zábava u našeho podniku, jsou tam pozvaní rodiče s dětmi, tak půjdeme.‘ Tak ten Mikuláš přišel, měl košík plný dárečků a všechny děti dostaly dárek od Mikuláše a moje děti nic. Ta dcera se mně ptala: ‚Maminko, my nedostaneme od toho Mikuláška vůbec nic, žádný dáreček? Ale vždyť my jsme, maminko, tak hodní.‘

„Ty komunisti, oni nám nedali možnost se nějak vžít, sžít nebo jednoduše žít vůbec, oni by snad byli nejradši, kdybychom byli poumírali všichni najednou.“

Jarmila Bočánková to nikdy nevzdala. Dokázala se přenést přes všechny životní útrapy a díky lásce svých bližních našla celoživotní sílu a nadhled.

Chtěla bych vám říct, abyste si vážili především svých rodičů a měli rádi babičku s dědou a hlavně abyste ctili vztah lásky a přátelství. To já nikdy komunistům neodpustím, že mi nikdo neřekl větu: ‚Mám tě rád.‘

Zleva: Ondřej Zahradník, paní Jarmila Bočánková, Zuzana Pešková,
Lucie Rosenthalerová, Jan Foniok

2. ZŠ Schwarzova Plzeň

PAMĚŤ NÁRODA

post...
bellum

lidé, co se ptají